Η ΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Τοῦ Μητροπολίτου
Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

1. Ἡ Ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ

Ἡ ἔλευσις καί ἔκχυσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τήν ζωήν τῶν ἀνθρώπων καί ἐπί πᾶσαν τήν κτίσιν ἦταν μιά παλαιά ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ. Τήν θείαν αὐτήν ὑπόσχεσιν ἀναφέρουν οἱ Προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅπως π.χ. ὁ Προφήτης Ἰωήλ ὁ ὁποῖος γράφει: *«Θά συμβῇ τοῦτο, λέγει ὁ Θεός, θά ἐκχύσω ἀπό τό Πνεῦμα μου εἰς κάθε ἄνθρωπον καί θά προφητεύσουν οἱ υἱοί σας καί αἱ θυγατέρες σας καί οἱ νέοι σας θά δοῦν ὁράσεις καί οἱ γέροντές σας θά ὀνειρευθοῦν ὄνειρα· ἀκόμη καί εἰς τούς δούλους μου καί εἰς τάς δούλας μου κατά τάς ἡμέρας ἐκείνας θά χύσω ἀπό τό Πνεῦμα μου. Θά δώσω σημεῖα εἰς τόν οὐρανόν καί εἰς τήν γῆν, αἷμα καί φωτιά καί καπνώδη ἀτμόν. Ὁ ἥλιος θά μεταβληθῇ σέ σκοτάδι καί ἡ σελήνη σέ αἷμα πρίν ἔλθῃ ἡ Ἡμέρα Κυρίου, ἡ μεγάλη καί ἔνδοξη. Καί τότε ὁ καθένας πού θά ἐπικαλῆται τό ὄνομα τοῦ Κυρίου θά σωθῇ»* (Ἰωήλ γ΄ 1-5 & Πράξ. β΄ 17-21). Μεταξύ τῶν ἀποχαιρετιστηρίων λόγων τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ εὑρίσκεται καί ἐπαναλαμβάνεται ἡ ὑπόσχεσις αὐτή διά νά παρηγορηθοῦν οἱ Ἀπόστολοι καί νά ἀντιληφθοῦν τήν ἀναγκαιότητα καί χρησιμότητα τοῦ χωρισμοῦ τους ἀπό τόν Διδάσκαλό τους. Εἶπεν ὁ Κύριος: *«Εἶναι συμφέρον σας νά φύγω. Διότι ἐάν δέν φύγω, ὁ Παράκλητος δέν θά ἔλθῃ σ' ἐσᾶς· ἐνῶ ἐάν φύγω, θά σᾶς τόν στείλω»* (Ἰωάν. ιστ΄ 7). Δέν ἦταν ἡ μοναδική φορά κατά τήν ὁποίαν ὁ Κύριός μας ἀνεφέρετο εἰς τήν ἔλευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τήν ὑπαινίχθη εἰς τήν συνομιλίαν Του μέ τήν Σαμαρείτιδα καί εἰς τό κήρυγμά Του κατά *«τήν τελευταίαν ἡμέραν τήν μεγάλην τῆς ἑορτῆς»*.

Ὁ Κύριός μας ἐτόνισε εἰς τόν νυκτερινόν ἐπισκέπτην Του καί κρυφόν μαθητήν Του Νικόδημον ὅτι, *«ἀλήθεια, ἀλήθεια σοῦ λέγω, ἐάν δέν γεννηθῇ κανείς ἀπό νερό καί Πνεῦμα, δέν μπορεῖ νά μπῇ εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνο πού ἔχει γεννηθῇ ἀπό τήν σάρκα εἶναι σάρκα, καί ἐκεῖνο πού ἔχει γεννηθῇ ἀπό τό Πνεῦμα εἶναι πνεῦμα»*. Ἑπομένως τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο πού θά μᾶς δώσῃ τήν δυνατότητα νά εἰσέλθωμεν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

2. Ἡ ἐκπλήρωσις

Τό Ἅγιον Πνεῦμα ἦλθεν κατά τήν ὑπόσχεσιν, «τήν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρός», πενῆντα ἡμέρες μετά τήν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί δέκα ἡμέρες μετά τήν ἄνοδόν Του εἰς τούς οὐρανούς καί ἀφοῦ ἐκάθισεν εἰς τά δεξιά τοῦ Θεοῦ. Τά γεγονότα εἶναι γνωστά καί περιγράφονται εἰς τό δεύτερον κεφάλαιον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων. Κατ' ἐκείνην τήν ἡμέραν *«ἐπληρώθησαν ὅλοι ἀπό Ἅγιον Πνεῦμα»*. Πληρωθέντες ὑπ' αὐτοῦ ἀπέκτησαν διάφορα χαρίσματα καί θαυμαστές ἱκανότητες πού δέν κατεῖχαν προηγουμένως. Ἀπέκτησαν γνῶσιν καί σοφίαν καί κατενόησαν τήν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου. Ἐκήρυττον μέ δύναμιν καί παρρησίαν καί ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα τόν Ἰησοῦν Χριστόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί Θεόν ἀληθινόν. Ἐπετέλουν διάφορα θαύματα. Ἐθεράπευον ἀσθενεῖς. Ἐξεδίωκον δαιμόνια. Ἀνάσταιναν νεκρούς. Διά νά κηρύξουν τόσο στό πλῆθος τῶν ἀνθρώπων πού εἶχε συγκεντρωθεῖ, ὅσο καί σέ λαούς τῶν ὁποίων τήν γλῶσσαν (τήν διάλεκτον) ἀγνοοῦσαν τούς ἐδόθη τό χάρισμα τῆς γλωσσολαλίας, ἔτσι ὅπως τό περιγράφουν οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ὅτι *«ἄρχισαν νά μιλοῦν ἄλλες γλῶσσες καθώς τό Πνεῦμα τούς ἔδιδε δύναμιν λόγου»*. Κατά τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἔλαβον τό Ἅγιον Πνεῦμα καί ἐβαπτίσθησαν εἰς Αὐτό σύμφωνα μέ τήν διδασκαλία καί τήν ὑπόσχεσι τοῦ Κυρίου.

3. Τά χαρίσματα τῆς Πεντηκοστῆς

Μέ τό γεγονός αὐτό τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατά τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς σχετίζονται οἱ λεγόμενοι Πεντηκοστιανοί, οἱ ὁποῖοι ἐκδηλώνουν ζωηρόν ἐνδιαφέρον καί δραστηριότητα κατά τά τελευταῖα χρόνια προκειμένου νά ἀποκτήσουν ὀπαδούς καί ἐρείσματα εἰς τήν ἑλληνικήν κοινωνίαν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί πιστεύουν καί κηρύττουν: *«Ἡ "γλωσσολαλιά" ἤ τό λαλεῖν σέ ἄγνωστες ἤ ξένες γλῶσσες ὅμως δέν συνέβη μόνο μιά φορά τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἀλλά ἡ Γραφή δείχνει τήν συνέχεια τοῦ χαρίσματος αὐτοῦ, σάν ἐμπειρία, στή ζωή τοῦ κάθε πληρουμένου μέ Πνεῦμα ἅγιο πιστοῦ». «Ὅ,τι συνέβηκε λοιπόν τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς μέ τούς Ἀποστόλους, τό ἴδιο συνέβηκε,..., καί πολλές ἄλλες φορές». «Ἀποτελεῖ λοιπόν γεγονός ἀναμφισβήτητο ὅτι μέ τήν γλωσσολαλιά διαπιστώνεται ἡ λήψη καί ἡ αὐθεντικότητα τοῦ Βαπτίσματος, ἡ ἀψευδής βεβαίωση γιά τήν ἐκκλησία ὅτι ὁ πιστός ἔχει βαπτιστεῖ μέ Ἅγιο Πνεῦμα»*. (Γ.Θ. Δημητριάδη: Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Πεντηκοστῆς στήν Ἑλλάδα σελ. 12).

Οἱ Πεντηκοστιανοί διατείνονται ὅτι τό *«βάπτισμα τοῦ Πνεύματος»* καί ἡ *«γλωσσολαλιά»* μποροῦν νά γίνουν συνεχές ἐπίμονο αἴτημα προσευχῆς μπροστά στό ὁποῖο ὁ Θεός δέν εἶναι δυνατόν νά μή ἀνταποκριθεῖ συμμορφούμενος μέ τήν ἀπαίτησι τοῦ πιστοῦ. Ἔτσι ὡς αἰτία τῆς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θεωρεῖται ἡ προσευχή καί τό ἄμεσο ἐνδιαφέρον τῶν πιστῶν νά ἐμβαθύνουν στίς πνευματικές ἀλήθειες περί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Σημειώνεται, ὅτι ἡ ἰδιαίτερη ἑρμηνεία πού δίδουν εἰς τό γεγονός τοῦ *«βαπτίσματος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»* καί τῆς *«γλωσσολαλιᾶς»* δέν εἶναι οἱ μόνες διαφορές καί ἀποκλίσεις πού ἔχουν οἱ Πεντηκοστιανοί ἀπό τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία. Διαφέρουν καί κακοδοξοῦν σέ βασικά σημεῖα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς. Τό ρεῦμα τῶν Πεντηκοστιανῶν ξεκίνησε στήν ἀρχή τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ἀπό τό Λός Ἄντζελες τῶν ΗΠΑ γιά νά κατακλύση τόν κόσμον ὁλόκληρο. Ἡ πεντηκοστιανή κίνησις ἔχει τίς ρίζες της εἰς τόν Μεθοδισμό. Τό πρῶτο κῦμα ξεπήδησε τό 1905 καί τό 1920 ἡ κίνησι ἔφθασε εἰς τήν χώραν μας. Τήν δεκαετία τοῦ 1960 ἐμφανίσθηκε ἕνα δεύτερο κῦμα πεντηκοστιανῶν, ἡ κίνησι τῶν *«Χαρισματικῶν Χριστιανῶν»*. Στήν δεκαετία τοῦ 1980 διαμορφώθηκε τό τρίτο πεντηκοστιανό κῦμα, οἱ *«Νεοπεντηκοστιανοί»* ἤ *«Χριστιανοί τοῦ Τρίτου Κύματος»*. (Περισσότερα στοιχεῖα παρατίθενται εἰς τό *«Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καί παραχριστιανικῶν ὁμάδων»* τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου). Ἡ ἀρχική κοινότητα τῶν πεντηκοστιανῶν διεσπάθη σέ ἄλλες ὁμάδες. Αὐτές μέ τήν σειρά τους διεσπάσθησαν καί ἐδημιούργησαν ἄλλες νεώτερες. Ἔτσι οἱ ὁμάδες αὐτές διασπώμενες συνεχῶς καί ἀνεξαρτοποιούμενες ἀπό τίς *«μητρικές ὁμάδες»* ἔχουν δημιουργήσει ἑκατοντάδες ἀνεξαρτήτων κοινοτήτων. Ἐπειδή παρατηροῦνται συνεχεῖς μεταβολές καί ἀλλαγές δικαιοδοσιῶν, διασπάσεις καί μεταπηδήσεις ἀπό τήν μία κοινότητα σέ ἄλλη εἶναι δύσκολο νά προσδιορισθεῖ ἡ ἀκριβής ταυτότητα τῶν κοινοτήτων αὐτῶν καί οἱ διασυνδέσεις κάθε μιᾶς μέ τίς ἄλλες.

4. Τό βάπτισμα ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι

Ὅν σχέσει μέ τό θέμα τοῦ *«βαπτίσματος μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα»* καί τοῦ χαρίσματος τῆς *«γλωσσολαλιᾶς»* ἡ ὀρθόδοξος διδασκαλία συνοψίζεται εἰς τά ἑξῆς σημεῖα:

Α Τό γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι μοναδικόν καί ἀνεπανάληπτον γεγονός, ὅπως μία εἶναι καί ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Θεοῦ Λόγου καί ἡ ἀνάστασις. Δέν ἐπαναλαμβάνεται.

Κάθε χριστιανός ἔχει τήν προσωπική Πεντηκοστή του καί λαμβάνει τό Ἅγιον Πνεῦμα μέ τό Μυστήριο τοῦ Ἁγίου Χρίσματος.

Β Τό Μυστήριον τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, πού τελεῖται εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας ἀναγεννᾶ τόν ἄνθρωπο, τόν ἐνσωματώνει εἰς τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἰς Αὐτόν δηλαδή τόν Ἰησοῦν Χριστόν καί τοῦ παρέχει ὅλα τά δικαιώματα τῶν *«τέκνων τοῦ Θεοῦ»*. Αὐτή εἶναι ἡ *«ἐξ ὕδατος καί Πνεύματος»* ἀναγέννησις τοῦ πιστοῦ. Θεωρεῖται δέ αὐτό τό Μυστήριον ἀρκετόν διά νά ἐξασφαλίσει τήν σωτηρίαν εἰς τόν ἄνθρωπον, ἐφ' ὅσον δια-

τηρήσει τήν ἐκ τοῦ βαπτίσματος προελθοῦσαν καθαρότητα καί λαμπρότητα καί ἀναδείξει διά προσωπικῆς φροντίδος καί ἐπιμόνου καλλιεργείας τά ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δοθέντα χαρίσματα εἰς αὐτόν.

Τό λεγόμενον *«βάπτισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»* τῶν Πεντηκοστιανῶν ἀγνοοῦμεν. Εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν δέν ὑπάρχει καί δεύτερον Βάπτισμα. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι κατηγορηματικός ἐπ' αὐτοῦ ὅταν λέγει: *«Ἕνας Κύριος, μία πίστις, ΕΝΑ ΒΑΠΤΙΣΜΑ, ἕνας Θεός καί Πατέρας ὅλων»* (Ἐφεσ. δ΄ 5-6).

Γ Περί τοῦ χαρακτῆρος τοῦ χαρίσματος τῆς *«γλωσσολαλιᾶς»* παρατηροῦμεν τά ἑξῆς: Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός προσδιορίζει ὅτι ἡ γλωσσολαλιά θά εἶναι *«σημεῖον τοῖς πιστεύσασι»* (Μάρκου ιστ΄ 17). Ἐκείνους δηλαδή πού θά πιστέψουν εἰς τό εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας, τό ὁποῖο θά κηρύττουν οἱ Ἀπόστολοι θά τούς ἀκολουθεῖ τό φαινόμενο τῆς γλωσσολαλιᾶς. Διά τό ἴδιο χάρισμα τῆς γλωσσολαλιᾶς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος παρατηρεῖ ὅτι, *«αἱ γλῶσσαι εἰς σημεῖόν εἰσιν οὐ τοῖς πιστεύουσιν, ἀλλά τοῖς ἀπίστοις»* (Α΄ Κοριν. ιδ΄ 22). Ὥστε κατά τόν Ἀπόστολον Παῦλον οἱ γλωσσολαλιές εἶναι σημεῖον ὄχι δι' ἐκείνους πού πιστεύουν, ἀλλά διά τούς ἀπίστους. Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διαφωνεῖ μέ τόν Κύριόν του καί Διδάσκαλόν του. Προσεκτικωτέρα ὅμως μελέτη καί κατανόησις αἴρει τήν ἀντίφασιν. Ὁ μέγας καί σοφώτατος καί ἱερός Φώτιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἑρμηνεύει συνδυάζων τά χωρία αὐτά μέ τό τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου κεφ. ιγ΄ στίχος 58 *«καί δέν ἔκανε (ὁ Ἰησοῦς) ἐκεῖ (εἰς τήν πατρίδα του τήν Ναζαρέτ) πολλά θαύματα ἐξ αἰτίας τῆς ἀπιστίας των»* ὡς ἑξῆς: *«τά σημεῖα καί θαύματα, ἀνωφελῆ μέν καί μάταια εἶναι, τόσον εἰς ἐκείνους ὅπου πιστεύουν βεβαίως, καί καμίαν ἀμφιβολίαν δέν ἔχουν διά τό τῆς εὐσεβείας καί τό τοῦ Χριστιανισμοῦ μυστήριον, ὅσον καί εἰς ἐκείνους ὅπου κυριεύονται τελείως ἀπό τήν ἀπιστίαν, καί δέν θέλουν νά ὁδηγηθοῦν εἰς τήν πίστιν καί εὐσέβειαν μέ τά σημεῖα καί τά θαύματα· συμφέροντα δέ καί ὠφέλιμα ἐκ τοῦ ἐναντίου εἶναι τά θαύματα εἰς ἐκείνους, ὅπου ἀνετράφησαν εἰς τήν ἀπιστίαν καί ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνένηψαν, καί τούς λογισμούς των ὑποτάσσουν εἰς τήν εὐσέβειαν... Ὁ μέν Κύριος δέν ἔκρινε ἀξίους θαυμάτων τούς πεπωρωμένους τήν καρδίαν, καί πάντῃ ἀναισθήτους, ὁ διά τήν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων πάντα ποιῶν· οἱ δέ καθαρῶς πιστεύοντες πάλιν, δέν ἐχρειάζοντο θαύματα διά νά πιστεύσουν· ἀλλ' ἐθαυματούργει εἰς ἐκείνους ὅπου δέν εἶχον μέν πιστεύσει ἀκόμη, ὅμως λαμβάνοντες τά σημεῖα καί θαύματα ὡς ἕνα ὁδηγόν θά μετεβάλλοντο εἰς τήν πίστιν»* (Ἀμφιλοχ. ζητήμ. 99).

Διαφωτιστικές διά τό θέμα τῆς γλωσσολαλιᾶς εἶναι καί οἱ παρατηρήσεις καί μάλιστα πολύ αὐστηρές τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τούς Κορινθίους, οἱ ὁποῖοι εἶχον προβάλλει ὑπέρ τό δέον τό χάρισμα νά ὁμιλοῦν διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διάφορες ξένες γλῶσσες. Τούς ἀνακαλεῖ εἰς τήν τάξιν τοποθετῶντας τά πράγματα εἰς τήν σωστή τους θέσι. Αὐτά γράφονται εἰς τό δέκατο τέταρτο κυρίως κεφάλαιο τῆς πρώτης πρός Κορινθίους ἐπιστολῆς.

Τήν ἰδίαν τάσιν διά τό χάρισμα τῆς *«γλωσσολαλιᾶς»* ἔχουν καί οἱ Πεντηκοστιανοί. Ἀπολυτοποιοῦν ἕνα χάρισμα τό ὁποῖο ἀπό μόνο του δέν προσφέρει τήν σωτηρία εἰς τόν ἄνθρωπο. Πάντως ἐμεῖς, νά λεχθεῖ κι αὐτό, ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΣΤΕ ΟΤΙ ΟΙ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΙΑΝΟΙ ΓΛΩΣΣΟΛΑΛΟΥΝ. Τό φαινόμενο, τό ὁποῖο αὐτοί ὀνομάζουν γλωσσολαλία, δέν ἔχει τά ἐχέγγυα διά νά ἀναγνωρισθεῖ ὡς χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τό θέμα εἶναι ξεκαθαρισμένο. Γλωσσολαλία ὡς χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀναγνωρίζομεν. Ἀποστόλους καί ἄλλους γλωσσολαλήσαντες ἀναγνωρίζομεν. Τήν *«γλωσσολαλίαν»* τῶν πεντηκοστιανῶν ΔΕΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΜΕΝ ΩΣ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΠΕΡΙ ΔΑΙΜΟΝΙΚΟΥ «ΧΑΡΙΣΜΑΤΟΣ» ΚΑΙ ΑΠΑΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

Δ Ὁ Κύριός μας ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶπε: *«Τό ἅγιο Πνεῦμα, ὅπου θέλει πνέει· καί τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούεις, ἀλλά δέν γνωρίζεις ἀπό ποῦ ἔρχεται καί ποῦ πηγαίνει»* (Ἰωάν. γ΄ 8) Τά λόγια αὐτά σημαίνουν: Ἡ παρουσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος στήν καρδιά μας μπορεῖ νά γίνει αἰσθητή, νά τήν ἀκούσωμε, νά τήν καταλάβωμε. Μά δέν μποροῦμε νά προκαθορίσωμε ἐμεῖς τόν χρόνο ἤ τίς περιστάσεις καί τίς συνθῆκες κάτω ἀπό τίς ὁποῖες θά μᾶς ἐπισκεφθεῖ.

Εἰς τήν ἁγίαν Γραφήν διαπιστώνουμε, ὅτι οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐλάμβανον τό Ἅγιο Πνεῦμα ἀπό τόν Χριστό. Τό ἔλαβον πολλές φορές. Τό ἔλαβον σέ κάποια στιγμή πού δέν τούς τήν εἶχε προσημάνει. Τό ἔλαβον τότε πού ἠθέλησε ὁ Χριστός. Μόνον ὅτι θά ἔλθει τό Ἅγιο Πνεῦμα, τούς εἶχε προείπει ὁ Χριστός. Καί ἔγινε, ὅπως τούς τό εἶχε εἰπεῖ. Καί ἐκεῖ πού τούς τό εἶχε εἰπεῖ. Ἐπίσης τό Ἅγιο Πνεῦμα δέν Τό ἔλαβον σάν ἀμοιβή γιά τόν κόπο τους, ἀλλά δωρεάν· ἐπειδή εἶχαν πίστι καί ἐλπίδα. Ἀκόμα καί ἡ ὁμοθυμαδόν προσευχή τους, στήν ὁποία προσκαρτεροῦσαν μετά τήν Ἀνάληψι τοῦ Κυρίου μέχρι τήν Ἔλευσι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΤΟ ΜΕΣΟ γιά νά λάβουν τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἦταν ἁπλῶς μιά δική τους προπαρασκευή.

ΣΥΝΕΠΩΣ: ΟΥΔΕΙΣ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΣΟΥ ΠΡΟΚΑΘΟΡΙΣΕΙ, ΑΝ ΘΑ ΛΑΒΗΣ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΤΟ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΩΣ.

Τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι τό δῶρο τοῦ Θεοῦ. Καί τά δῶρα δίδονται πάντοτε ἀπρόοπτα· τότε πού θέλει Ἐκεῖνος πού τά δίνει. Καί τά δίνει σέ ὅποιον θέλει. Κάνουν μεγάλο λάθος ἐκεῖνοι πού περιμένουν νά λάβουν τό Ἅγιον Πνεῦμα μέ τόν τάδε τρόπο ἤ στήν τάδε ὥρα. Ἐκεῖνοι πού ΕΦΕΥΡΙΣΚΟΥΝ ΜΕΣΑ ΤΗΣ ΕΠΙΝΟΗΣΕΩΣ ΤΟΥΣ γιά νά λάβουν τό Ἅγιο Πνεῦμα, ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΔΕΝ ΘΑ ΤΟ ΕΥΡΟΥΝ ΠΟΥΘΕΝΑ, ΑΛΛΑ ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΕΠΑΝΩ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΒΑΡΕΙΑ ΑΜΑΡΤΙΑ.

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε., ΤΗΛ: 210 92 14 820, www.eptalofos.com.gr

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

Η ΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ